

10.9.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Velký je Hospodin na Sijónu, nad všechny národy vyvýšený. Necht' vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň – je svaté! Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš. Ž 99, 2-4

Součástí dnešních bohoslužeb bude též mimořádné sborové shromáždění s volbou nového faráře tohoto sboru. Proběhne po ohláškách přibližně po půlhodině od začátku bohoslužeb za jakéhokoli počtu členů s hlasovacím právem.

PÍSEŇ 440 Ozvi se 313

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

jak rádi vzpomínáme na doby, kdy jsme byli mladí a zamilovaní, všechno se zdálo být krásné a nadějně a měli jsme život před sebou. Jak rádi vzpomínáme na to, co bylo. Ty však před nás kladeš to, co je, ale i to, co bude. Otvíráš před námi budoucnost, která se zdá být podobně krásná a nadějná a také tak tomu věříme. Prosíme tě, pomoz nám hledat Tebe, Tvé Slovo a Tvou naději i ve dnech, která se zdají být beznadějná. Prosíme tě, buď s námi nejen v neděli, dni pro Tebe odděleném, ale i ve všedních dnech, kdy máme práce nad hlavu. A prosíme tě, požehnej našemu dnešnímu shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Mt 24, 3-14

PÍSEŇ 379 Stvoř srdce 581

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,

prosíme tě za náš sbor a jeho nového kazatele, dávej jemu i nám moudrost a požehnání.

Prosíme tě za nové začátky každého z nás, něčeho se bojíme, na něco se těšíme, ale Ty nám jsi tvůrcem dobrého.

Prosíme tě za rozpoznání, abychom věděli, co máme svěřit Tobě a co čeká na nás, abychom nějak zvládli.

Prosíme tě za to, abychom se nemuseli ničeho bát, ale pokorně, a přitom s radostí kráčeli vstříc lepším zítřkům.

Prosíme tě za slova evangelia, ať doputují tam, kam mají a setkají se s nimi i ty, kdo se s nimi ještě nepotkali.

Prosíme tě za naši zem, víme, že nejsme lepší než ti ostatní, a přece nás vracíš k Tobě samému, víře i naději.

A prosíme tě, vyslyš všechny naše tiché prosby, které vkládáme do modlitby, kterou nás naučil Tvůj Syn: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Řím 12, 3-5

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Jr 2, 1-6

Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Jdi a svolávej v Jeruzalémě: Toto praví Hospodin: Připomínám ti zbožnost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila pouští, zemí neosívanou. Svátý byl Izrael Hospodinu, prvotina jeho úrody; všichni, kdo jej sžirají, se provinují, dolehne na ně zlo, je výrok Hospodinův.“ Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobův i všechny čeledi domu Izraelova. Toto praví Hospodin: „Jaké bezpráví na mně našli vaši otcové, že se ode mne vzdálili? Chodili za přeludem a přeludem se stali. Neptali se: ‚Kde je Hospodin, který nás vyvedl z egyptské země, který nás vodil pouští, zemí pustou, plnou výmolů, zemí vyprahlou, zemí šeré smrti, zemí, jíž nikdo neprocházel, v níž člověk nesídlí.‘

Vztah lidu k Hospodinu a Hospodina k lidu je celkem často a zá-
měrně přirovnáván k manželství. A nejen proto, že je to pro lid také
nejrozumitelnější instituce, ale proto, že to jinak pojmenovat ani
nejde. Manželství tedy obvykle začíná láskou. Dva lidé se do sebe
zamilují a chtějí spolu strávit zbytek života. Nebo se také zamilová-
vat nemusejí, ale chtějí být spolu, tak se vezmou, mají i děti a tráví
spolu zbytek života. Má to tak být a je tomu tak dobře. Do života
manželství už tak nějak patří a děti chceme mít skoro všichni. Hos-
podin však připomíná též život před manželstvím, lásku přes sňat-
kem, jak žena chodí do té doby pouští, zemí neosívanou, než se jí
ujme muž, vezme si ji a mají nebo také nemusejí spolu mít děti. Dů-
ležitě však je, že jsou spolu a ani muž ani žena nemusejí být sami.

Samota, ať už bez manžela nebo bez dětí, je hrozná věc. I v Bibli se
píše, že by člověk neměl být sám a Hospodin mu dokonce tvoří po-
moc jemu rovnou. Toto manželství je pak chráněno nejen smlouvou,
ale také samotným Hospodinem, který potírá všechny jeho nepřátele.
Manželství bylo ve své podstatě nedotknutelné, neboť nad ním bděl
sám Bůh. Bylo dost často také oddělené od ostatních vztahů a svým
způsobem výlučné, někdy dokonce bylo i něčím víc než vztahem
člověka k Bohu, protože vztah člověka k člověku v něm měl před-
nost. Manželství nestvořil Bůh, ale stvořil člověka, který by neměl
být sám. Je zajímavé, jak moc je manželství rozhovorem a sdílením.
Hned poté však Hospodin varuje všechny, kdo se nejen od manžel-
ství vzdalují, ale také od něj, od Hospodina. Jak moc se vzdálili od
Pána Boha a chodí za jinými bohy. Jak moc jsou mu nevěrní a chodí
někam jinam. Kde to bude přitažlivější, atraktivnější, zajímavější.
Chodí za svými kamarády, za svými zájmy, za svými bohy, kde je
jim očividně lépe. Chodí někam, kde Pána Boha už moc není, ale
zase jsou tam jiní lidé a jiné problémy, zkrátka je to tam jiné. A nep-
tají se, kde je Hospodin, který nás vyvedl z egyptské země, z domu
otroctví, který nás vodil pouští, zemí pustou, plnou výmolů, zemí
vyprahlou, zemí šeré smrti, zemí, jíž nikdo neprocházel, v níž člověk
nesídlí. Je jim to putna. Bůh je už nezajímá, přestávají mu být vděční
za jeho vysvobození a dost často jen hledají sami sebe.

Ale jako je na manželství přitažlivý a atraktivní právě ten život ve dvou, tak totéž může být přitažlivé a atraktivní i v životě se svým Bohem. Bůh je totiž trpělivý a čeká. A čeká nejen na to, až se k němu ti lidé zase vrátí, ale čeká i na jakousi obnovu manželského slibu. Čeká, až za všemi těmi nápisy a verši z Bible bude také nějaká autenticita, čeká, až za nějakou naukou víry bude také nějaké lidství, čeká na tu romantiku, která se skrývá za všemi katechismy a znalostí biblických knih a příběhů. Čeká, až naše víra bude osvobozena od všeho, co musíme vědět nebo si pamatovat k tomu, co je především lidské a čeká, až se jako lidé začneme k sobě také chovat, a ne jako bozi, naše dost často přeludy.

Čeká na tu prvotní zamilovanost, kdy je všechno pěkné a takové neporušené, čeká na ten příběh člověka, kdy se začne ptát po tom, proč je země pustá, plná výmolů, proč je vyprahlá, proč je zemí šeré smrti, zemí, jíž nikdo neprocházel, v níž člověk nesídlí. Proč by vůbec měl být centrem člověk, a ne třeba Bůh. A proč by tato zem neměla patřit i Hospodinu. Čeká, až i my, do Pána Boha zamilování, začneme šířit tu radostnou zvěst, že ta láska, ať už před samotným sňatkem nebo až v něm, může potkat i každého z nás. A nemusíme se s ní tajit. Nemusíme se tajit se svým vztahem k Bohu a s Bohem, nemusíme se tajit s tím, jak jsme do Hospodina zamilování.

Jako je totiž samozřejmé určité přiznání se k druhému člověku v manželství, tak je také samozřejmé určité přiznání se k životu ve víře, k životu se svým Bohem.

Právě tehdy se vrátí i ta jakási prvotní zamilovanost, to nadšení ze zbožnosti tvého mládí, tvá láska ještě před sňatkem. Sňatek a manželství totiž také hodně změní. Lidé se v něm mění a vyvíjí jaksi přirozeně, přicházejí nebo také nepřicházejí do něj děti, mění se pracovní vytížení a pozice, mění se svět kolem nás. Manželství není nic stálého a jednou provždy daného, má svůj proces a vývoj. Lidé v něm totiž také stárnou, odcházejí nebo také nepřicházejí od nich děti a mění se také vztah, jaký v něm k sobě lidé mají.

Člověk je totiž ve své podstatě nejen že nedokonalý ani jeho zamilovanost nemůže vydržet věčně, ale vlastně tvorem osamělým. A podobně osamělá může být i jeho víra. Ne, že by víra uvrhala člověka do samoty, ale nemá-li ji s kým sdílet, tak může tak dlouho krnět, až zakrní úplně. Víra totiž, podobně jako život v manželství, potřebuje sdílení. Moc nesouhlasím se všemi pouštními otci, kteří někdy samoty vyšli, aby tam na něco přišli, ale blízká mi je představa nějakého komunitního života uprostřed ostatních věřících, kde by víra rostla nejen knihami, ale kultivovala se vzájemnými rozhovory o Bohu a s Bohem. Kde by víra rostla i nějakým sebe-sdílením. A nemusí to být jen zbožnost mého mládí, má láska ještě před sňatkem.

A může to klidně ještě přijít. Víme-li, že Bůh na člověka stále čeká, pak nikdy není pozdě na to otevřít otázku po víře, po Bohu, po nějaké zbožnosti. Víme-li, že Bůh má času dost a je jen na nás, jak s tím naložíme, pak nikdy není pozdě otevřít Bibli s putováním lidu se svým Bohem a Boha se svým lidem. Nikdy není pozdě připomenout, že tu nejsme náhodou ani ta země nemusí vypadat, jak vypadá, ale za tím vším se skrývá někdo, kdo nás vysvobozuje také k životu s naším Bohem. Že se nemusíme upínat jen na to, co žijeme teď a tady, ale můžeme pohledět i do budoucnosti a přitáhnout ke své lásce k Bohu i ty, kdo o ní třeba ještě neslyšeli.

Že nikdy není pozdě kultivovat jen náš pohled na politickou situaci, ať je, jaká je, ale také to, co s námi zamýšlí Hospodin. Že nikdy není pozdě odhlédnout od toho, co bylo, ale zaměřit se na to, že ten řev po Bohu bude stále sílit. A že nikdy není pozdě přijmout Boží obraz manželství a lásky také po sňatku a zbožnost našeho mládí a opět se k tomu také vrátit. Vrátit se ke svému Bohu a trpělivě sklízet plody jeho úrody v podobě vírou třeba už dlouho netknuté lidi, kteří smysl svého života však hledají ještě někde jinde.

A kupodivu to není špatně. Vždyť co může být větší výzvou než vzájemný dialog.